

Výrok

1) Článek 5 odst. 1 první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, ve znění Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992, musí být vykládán v tom smyslu, že majitel ochranné známky je oprávněn zakázat inzerentovi, aby prostřednictvím klíčového slova totožného s touto ochrannou známkou nebo jí podobného, které si tento inzerent bez souhlasu uvedeného majitele vybral v rámci služby optimalizace pro internetové vyhledávače, prováděl reklamu na zboží nebo služby, které jsou totožné s těmi, pro něž je uvedena ochranná známka zapsána, jestliže uvedená reklama průměrnému uživateli internetu neumožňuje nebo jen obtížně umožňuje zjistit, zda zboží nebo služby, kterých se inzerce týká, pocházejí od majitele ochranné známky nebo od podniku, který je s ním hospodářsky propojen, či naopak od třetí osoby.

2) Článek 6 směrnice 89/104, ve znění Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992, musí být vykládán v tom smyslu, že jestliže užívání označení totožných s ochrannými známkami či jim podobných inzerenty jakožto klíčových slov v rámci služby optimalizace pro internetové vyhledávače může být zakázáno podle článku 5 uvedené směrnice, tito inzerenti nemohou zpravidla uplatňovat výjimku uvedenou v tomto čl. 6 odst. 1 k tomu, aby se na ně takový zákaz nevztahoval. Přísluší však vnitrostátnímu soudu, aby s ohledem na okolnosti vlastní danému případu ověřil, zda skutečně nedošlo k užívání ve smyslu uvedeného čl. 6 odst. 1, které by mohlo být považováno za užívání v souladu s poctivými zvyklostmi v průmyslu nebo v obchodě.

3) Článek 7 směrnice 89/104, ve znění Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992, musí být vykládán v tom smyslu, že majitel ochranné známky není oprávněn zakázat inzerentovi, aby prostřednictvím označení, které je totožné s uvedenou ochrannou známkou nebo je jí podobné, které tento inzerent bez souhlasu uvedeného majitele vybral jakožto klíčové slovo v rámci služby optimalizace pro internetové vyhledávače, prováděl reklamu na další prodej zboží vyrobeného tímto majitelem a uvedeného na trh v Evropském hospodářském prostoru tímto majitelem nebo s jeho souhlasem, ledaže ve smyslu odstavce 2 uvedeného článku existuje legitimní důvod pro to, aby se tomu uvedený majitel bránil, jako je užívání uvedeného označení, které navozuje dojem, že mezi dalším prodejcem a majitelem ochranné známky existuje hospodářské propojení, či užívání, které vážně poškozuje dobré jméno ochranné známky.

Vnitrostátní soud, kterému přísluší posoudit, zda takový legitimní důvod ve věci, která je mu předložena, existuje či nikoli:

— nemůže pouze na základě skutečnosti, že inzerent užívá ochrannou známku jiné osoby s doplněním takových výrazů, jako jsou „opotřebený“ nebo „použitý“, které uvádějí, že je

dotčené zboží předmětem dalšího prodeje, konstatovat, že inzerce navozuje dojem, že mezi dalším prodejcem a majitelem ochranné známky existuje hospodářské propojení, anebo že vážně poškozuje dobré jméno této ochranné známky;

— musí konstatovat, že takový legitimní důvod existuje, jestliže další prodejce bez souhlasu majitele ochranné známky, kterou užívá v rámci reklamy na své činnosti dalšího prodeje, tuto ochrannou známku na zboží vyrobeném a uvedeném na trh uvedeným majitelem odstraní a toto označení nahradí etiketou, na níž je uveden název dalšího prodejce, takže uvedenou ochrannou známku zastřelí, a

— musí mít za to, že dalšímu prodejci specializovanému v oblasti prodeje použitého zboží s ochrannou známkou jiné osoby nelze zakázat, aby tuto ochrannou známku užíval k tomu, aby veřejnosti oznámil činnosti dalšího prodeje, které kromě prodeje použitého zboží s uvedenou ochrannou známkou zahrnují i prodej jiného použitého zboží, ledaže by hrozilo, že další prodej tohoto jiného zboží s ohledem na jeho objem, jeho prezentaci nebo jeho špatnou jakost vážně poškodí image, kterou se majiteli v souvislosti s jeho ochrannou známkou podařilo vytvořit.

(¹) Úř. věst. C 55, 7.3.2009.

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 1. července 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Corte suprema di cassazione — Itálie) — Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate v. Paolo Speranza

(Věc C-35/09) (¹)

(„Nepřímé daně — Daň ze zvýšení základního kapitálu — Článek 4 odst. 1 písm. c) směrnice 69/335/EHS — Vnitrostátní právní úprava ukládající daň ze zápisu rozhodnutí o zvýšení základního kapitálu společnosti — Solidární zdanění přijímající společnosti a notáře — Neexistence skutečného kapitálového vkladu — Omezení způsobů dokazování“)

(2010/C 234/16)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Corte suprema di cassazione

Účastníci původního řízení

Žalobci: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

sepiše a pořídí o něm zápis, pod podmínkou, že uvedená úřední osoba má právo uplatnit regresní nárok vůči společnosti přijímající vklad.

Žalovaný: Paolo Speranza

(¹) Úř. věst. C 82, 4.4.2009.

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Corte suprema di cassazione — Výklad čl. 4 odst. 1 písm. c) směrnice Rady 69/335/EHS ze dne 17. července 1969 o nepřímých daních z kapitálových vkladů (Úř. věst. L 249, s. 25; Zvl. vyd. 09/01, s. 11) — Rozhodnutí valné hromady o přeměně společnosti s ručením omezeným na akciovou společnost — Daň týkající se příslušného zvýšení základního kapitálu — Vnitrostátní právní úprava, která povinnost uhradit daň ukládá společně a nerozdílně společnosti, která upsala zvýšení kapitálu, a notáři

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 1. července 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Sąd Najwyższy — Polská republika) — Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. v. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Věc C-99/09) (¹)

(„**Telekomunikační služby — Směrnice 2002/22/ES — Článek 30 odst. 2 — Přenositelnost telefonních čísel — Pravomoc vnitrostátních regulačních orgánů — Přímé zpoplatnění účastníků — Odrazující povaha — Zohlednění nákladů**“)

(2010/C 234/17)

Jednací jazyk: polština

Výrok

1) Článek 4 odst. 1 písm. c) a čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 69/335/EHS ze dne 17. července 1969 o nepřímých daních z kapitálových vkladů, ve znění směrnice Rady 85/303/EHS ze dne 10. června 1985, musejí být vykládány tak, že nebrání tomu, aby členský stát určil zápis rozhodnutí o zvýšení kapitálu společnosti za okamžik, kdy při dani z vkladu nastává skutečnost zakládající daňovou povinnost, pod podmínkou, že je zachována spojitost mezi výběrem uvedené daně a skutečným vkladem majetku do přijímající společnosti. Pokud v okamžiku zápisu uvedeného rozhodnutí ještě nedošlo ke skutečnému vkladu majetku a pokud není jisté, že k tomuto vkladu dojde, dotyčný členský stát nebude moci vymáhat zaplacení daně z kapitálu, dokud uvedený vklad nebude mít jistou povahu. Zásada efektivitivy musí být vykládána v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která omezuje u daňových soudů způsoby dokazování neexistence skutečného vkladu, který představuje zvýšení kapitálu, o němž rozhodla společnost, na předložení občanskoprávního rozsudku, který nabyl právní moci a který stanovil neplatnost zápisu nebo jej zrušil, takže daň z kapitálu musí být každopádně zaplacená a k jejímu vrácení může dojít pouze na základě předložení takového občanskoprávního rozsudku.

2) Směrnici 69/335, ve znění směrnice 85/303, je třeba vykládat tak, že nebrání tomu, aby členský stát stanovil solidární odpovědnost úřední osoby, která rozhodnutí o zvýšení základního kapitálu

Předkládající soud

Sąd Najwyższy

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o.

Žalovaný: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Sąd Najwyższy — Výklad čl. 30 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) (Úř. věst. L 108, s. 51) — Přenositelnost telefonních čísel — Povinnost vnitrostátního regulačního orgánu, který musí dohlédnout na to, aby poplatek, který spotřebitel platí s ohledem na využití služby přenositelnosti, neměl odrazující charakter, zohlednit náklady, které vznikají mobilním operátorům v souvislosti s poskytováním této služby